

75 exemplars

7

AURORA CAUDALOSA

Seràn gemecs amor, acústies ríatllas?
Fanatge el nostre corç damunt les roques?
Bufers el foc amor, scips emoscades?
Em copes, astres?

Casa a l'hivern, abusaria la foca?
Futurs singals, camí que m'has fet torier?
Entra per les finestres amor, entra
i fuem coratge

Començ el cel. Al meu cor hi ha past, tremen
l'amor, amor, les flors que mengo d'ella.
Indici antenar li abrua la pífia la
que amb gats queneja

Espiro veure fulgor a la miralla
Mars rebutats pel seu recte coratge
Amor, a l'altra banda del seu rostic
l'ombra is sarrada.

Amb la mà implomallada agafa fruita,
que no asseca la nit l'arbrist de fulles
i bones ombres llumen vent i lluna
aquí caprespre.

at men use his his pasture
Clem I am not 13 King
que me - un emble a cap sol l'adent 1. pills

No pot passar la vida que adonaves
 Límit extrem de l'home amb muntanyes
 en trama coherent afexugaves
 i escuma d'aigua

La fons d'una mar et devastava
 No en ve la llei però en sento les paraules
 i el sentit del futur que tu donaves contra
 contra la terra.

El mateix emic et trobes ara
 Deixar muntanyes terra muntanyesa
 ja veus amb els teus ulls; i al fons de l'aigua
 de savers altres

Malnoses fruits aixequés en mines
 Detestables sembrats abusos en cases

^{cau} Gamina amb tu en pau. Malgrat la sembra
 quora l'ispatlla

Viva i morena, tu, dona de plata.

Uena de negros, sang que et veu temer
 Tribu de Henry t'abuava en la pupila
 sups enroscades

Pebre de foc: Henry de la bellesa

vingent la l
 Uena de negros, fots profunde
 Uena de negros segons les beneficis per
 Adonats del foc, dona de plata
 etc.

Confina amb mi als cims negres i immensa
Esguarda sobre tus fites bris amples
i El cor, el meu remant matixes cases,
Santant la lluna.

Obrir la boca al cor, dona callada
De mar a mar s'esten roca antrunida
Verdes i foc a l'hort, penya antrunint l'alba
avina del dia.

Transportarai mil Hengies la fruitada
Fes-me sentir el magsta en ple engruete
i amara de bencalges fortes argies,
Dona de l'alba

reprende amb fanel d'uns geyars,

FORN I FANAL

Torre ets de fum enmig de les muntanyes
Tu omplis de blat Mensura de la vida
La sang i el foc s'allunyen sope i presses x
Per dels nostres Havis

Ahora en els teus ulls t'ambors de xarxa
La mar sentiu la mar jo vull sonar-te
Tu ets, silenciosa en mar, la calç moribunda

de la nostàlgia

Tenes que escalas roca et possin allà
Es per el sol. Cavalls i bous t'aguarden
Veniu a la mar ^{l'any} i foc les nostres Hivernades
El destí avança

Mougo un tros de sol quan de tu parlo
Rodona ets i emigrant d'ignots viatges
Nit ets per camins rectes buscant joies
enmig la tarda

Qui et salva el pas i t'expandeix les branques?
Tu fas colgar-me el pit prop d'estanyes d'argila
El mar es teu, Xiprer, resta penjada.

Parla la reina!

D'UN FOC A L'ALTRE

Pedra de foc enmig de la bellesa,
 Llibra al conat, arbust de la potencia
 Va unint les peces de ramats i pluja
 la primavera Le cam s'el infosguis Turo gu crema
Turo gu crema assortit per les hores
 del man uelloge.

Fac d'alianca, fons i fanal. Voldi,
 a guisa de llampes el teu exemple
~~Emigrare i instat el teu exemple~~
~~Per tot anar canegues portalaria~~
 Sospirs emigren.

Pero menges fulles i sucs llanada
 Casa de pedres endava les argues
 Parany sentit del blat, tone del vespre
 De que ignora els arbres
 Nedes samunt les ombres. Bouc et mordens,
 el cap intellagat d'anelo i d'asties -
 semblances tatuant la imatge tua
 Pedres per fer-la

Alcat; ja passaria l'onada amb canlies
 Low una roques la cara del pariatge
~~Emigrare i instat el teu exemple~~
~~Ona la boca i l'avea es paraules~~
 Dona boles al coll, ~~per el coll de llany~~ ~~de l'ocellada~~ de l'infosguis Turo gu crema
 Al foc, sangs fren-ti. de l'ocellada
 Turo gu crema assortit per les hores
 del man uelloge.

~~Ja sarrari la mar ^{marcada vent} bella eny d'ella
Puja als turons per a jutjar les torres.~~

~~La lluna femenina que t'expressa
oculls de nits al fons d'aquesta terra,
no entre als teus llitges. Puja turons, dona,~~

← Si

~~per jutjar torres~~

~~Jamais el pes d'espera envoltada,
quan pels llors animals d'areja el dia,
proctis al sobre mi amb fragor d'onades~~

~~la mar el sacsi. ^{de qui s'ant}
ni amb pagor d'onades~~

La lluna femenina que t'expressa
oculls de nits al fons d'aquesta terra
No entre als teus llitges. Puja als turons, dona,
per jutjar les torres
Ja sarrari la mar el pes que el pes

123

La sang se t'expressa
toro que crema

122

Puja als turons per a jutjar les torres
La lluna femenina que t'expressa
oculls de nits al fons d'aquesta terra

embarca al ventall al teu exemple

Coms lluna als turons tots la terra

Ja sarrari la mar el serpent enyge
^{torrens que crema}

Mundage jutjarai turons i torres

Ja sarrari la mar

Ja sarrari la mar turons i torres
La sang se t'expressa
toro que crema

Et mar el sacsi amb reds complets

Pacta amb el foc i la confiança meua
 Ulls i herbes d'arribant i els rodons abasto
 Hi ha d'uns filuges que ambluian les copes!
 son els cors nostres

Oh ret Mençada de les nostres Mençades,
 Immensa veu que uidaia les aigües
 La capital dels boscos iorta amb cases
 la tua vida

Cavalls vermells amuntigaven plata
 Plena d'avor ja va apropiant els astres
 Ben alt el bosc al llac de tu mateixa,
 mare de fustes X

T'espere a mig camí de l'una a l'una
 Germanes i benemigues dels meus somnis,
 Fota un fullatge i troba les dues illes
 de la mirada

Boca de pedra obscura al si de l'aigua,
 No tens cap rosa, ni caliu que et ritimi. X
 Boca de pedra de l'amor i l'ombra,
 boca de pedra!

Quan parlo d'enc l'amor a la saliva
 M'exalta en jo no estic la teua vida
 T'exalta en tu no estàs la meua vida

Foc en el poema.

Deixa de l'instint tal força obscura.
 però el foc el veig i el sento en veïa viva
 Ja l'intercanvi del cabell i l'herba

m'omple de pomes.

I quin teatre humit per la rosada
 t'atansa al peu de l'ombra la figura,
 que de la mris remota Hunyama
 confone les urnes?

Tomba les tristes vus blava femella
 El foc el veig remant alguns presmes
 sento en poema albeana vus oullis

i veis quan parlo

la mà dreta i la mà esquena a l'alba
 Remingo mots, per vus obstruïdes
 Entre flames obrint portes immenses,
 reflexe d'altres

L'oli dels caps ells perfuma a qui t'esguarda
 Xora d'amor la teua sinuca imatja
 i la paraula que tinc sempre als llavis
 és perfectible.

Perdo el limit: la calç al·luminada
i provoico uns naufragi entre les plantes
Res del que miro amb els meus ulls ^{de} ho miro

Ni esforç, ni força

Partes i el cel es un indret salvatge
de l'oxida del sol fins a la posta
Boira i més boira, amb els teus ulls no miro
res del que miro

Mes l'ona isclata arvida i l'ull s'omantia
de la nau que es el cos de les persones,
i entre els penyals una amagada platja
brilla al repuscle.

LLUM DE LA TERRA

Quan els teus ulls a foc l'horitzó proven
i els albeans fullatges s'omplen d'ombra,
quan signa la foscor a la teua espatlla
la claror feta.

com sempre t'irao la primavera
renovant forces riu dels teus passos.
Et el no és el. és un fanal que pesa.
L'univers tu eres.

Al cel em meravella la sang tua.
Quin és el foc que ha obrat amb tanta força,
que tanta virtutellor se part del vespre
sensalo amb l'angla?

Còsmica força no deides desitjos.
sota el legal aspecte de les ungles.
Tu em lligues amb mes propi^a terres altes,
flor entre les bones.

Umana que redimeix totes les vèlles,
a tal part les ombres se'ns allarguen;
enivols miradors de quin precepte.
tu i jo, ombres clares?

Poble de carn a l'univers visible,
jo em nodurè amb la flor de la fontana
l'amor és pas ocult que s'esté de coscos
per sempre si sempre.

CAU UN FRUIT

(Ègloga)

Ordinari el present, no pensaré en l'estàtua.
Tu ets el secret colomnal / Samunt l'aigua agitada
El sol marxa a la posta. Medito les paraules
amb els braços estesos.

∇ les menudes herbes i els poderosos arbres
Sinen obscurament divinitats que foren
∇ d'el figura un arbre veient vora les aigües
en mi alegrant desitjos

Mes tu sostents el cant, amor, castell de fruita
amb l'arma a la magnana que entre totes jo estimo
Tu quanyes als qui quanyes, amor, bona in escolla
vella espasa entre roques.

Vida de sempre, vida, tu signes certes fruites
Un obscur univers es fa eco de paraules
Oh brillantor roent que comento sobre els segles
De tu soc part i herència.

Despulla't presantor de roca en l'humanità
penyal substituït amb fruita d'aquest aire
alba de les mars que bull contra les roques.
Jo et canto perquè ets feta.

CADASCÚ AMB LA SEVA VIDA

Escola és l'univers que jo honoro en les roques
Inmòbil en la sang de portes d'or tancades
Donc iguals els colors de la posta i de l'alba
Marxem lligats en aigües

Forada ja la mar cara lunar estesa
Jura l'esguard, amor, qui es vol atyar s'infensa.
Som en l'obscuritat, el desesper no completa
les mans apreten roques.

Ves, jo toco una herència eternament deserta
I apreten les flames, sonen units a la selva
Paradis de la Terra. Totes igual les cambres
Dolls d'aigua en pedra seca.

Tus terços Menga al foc pel culte de sol i astres
Jo adorari les forces del teu pit ple de vida
Les mans apreten plees amb raons definides
Portes realment tancades?

Penetra, ^{roja aberté} aple els sentits fins al fons de les coses,
Hum de la nova llum que emana de l'origen
Permanent l'esperit, l'expressió mudable,
qui obscura és tota Mengua

Escalonen els mots reixats de fills i filles
sota les ombres. Parlo perquè ets festa profunda
de vas en vas, de plor en plor, gotin de plata,
vida sentir la vida

LA PIRÀMIDE

Si, escrit, espurneja. Huny de rimas burlesca
 Tinc un deu amagat a la soca dels menistes,
 i als meus ulls en nettes, pedra de foc, que es pedra
 que sonca en la piràmide

Fruit del foc destruït, destruït les immortals
 No avoncem les espalles, que es ponem totj els astres
 ja rug en l'aigua obscura - Regrada per rosallies -
 la petrina de l'alba.

Veio una nit entaie que el contrallum ietalla
 Veig tot el que ha flont per sigles de manna,
 per sigles de muntanya, i la fondaria al vent,
 i tu en la fondaria

Caniga ja se blata la salvatge paraula.
 Advocada del foc. fanal d'una geganta,
 Al teatre hi ha l'arbre d'una idea sembrada
 i ningú amb barba vada.

vestiment marabutu
deu
de
quantitat de pedres de l'entorn
abundant de pedres de l'entorn

Amma't al traidat, caldia estreta
 Truessa d'arlegui, gran bustera endovino
 al cim de la piràmide que forma la tendència
 de la teua fusoria.

L'esperit sense veu, partem ja boca a boca
 amb el cor consagrat, sense escrit la solapa.

Quarta, se fustalera la sentència de l'arbre.
 Fútil es.

estany i curro
estany i curro
estany i curro

Obra, obscura, l'entramesa.

La roca s'estubaria L'obriu ^{ant} La, fortalera.
 i esguarçar l'estrella del teu amor emulda
 fo l'obruo dels Hubs i l'obruo per terra.
 L'obruo fa el de l'arbre.

7
 Fo l'obruo dels Hubs i l'obruo per terra
 El no s'estubaria, futurari les tangues
 i esguarçar l'estrella del teu amor emulda
 i esguarçar futurant les tènies
 adreant a la terra.

Llums perdudes en la terra, fortalera embaiada
 quan el temps, fortalera, et despenyies alguna ala
 guantaras, fortalera, la sentència de l'arbre.

que garrime en la punta (a part d'una vella passera) terra e llum
 and el cor perseguet, sense veure la realitat
 gant a la neura, canyent, pluja
 tant de les ulls plenyets
 perdent la sensibilitat
 et calent de la vida
 Apert. Hartine ve mirant l'insolent
 Urtit a la neura, canyent de pluja
 al llarg de la
 i les i obriu de Hubs
 and el cor perseguet, sense veure la realitat
 que garrime en la punta

TALLER GREC

30

sects

Figures grandioses (troç sense cap ni braços)

Belleza revelada Llarges plues. Armonia autèntica

Del cos i del ropatge. Ordena la bellesa

(les actituds senzilles)

Ropatges i actituds d'essència més que humana

Concepció total. Els ducts del cos i l'ànima

Et veig viva i real. Dignitat magestrosa

vestida i assegurada

Els marbres immortals una la carn divina.

La factura potent d'esperit i de forma.

~~El repos involuntari~~ l'armonios ropatge,

aquest cap, aquest ventis...

En el sortint del pit s'atura el lleu ropatge

Flor nova al bloc profund unia les figures

Oh resplendor de vida, dolcesa de carn i hues

nimbades de bellesa

Belleza revelava, frontera de les cares

L'essència contornada meravellosa i unia

Persisteix l'esperit i es viva entre nosaltres

la flor curta de Fidies

les actituds senzilles

PASSEIG NOCTURN

Quan els teus ulls a foc l'horitzó proven 1
i els albaans fullalges s'omplen d'ombra 2
de cel no is cel is un fanal que pesa
l'univers tu més

Com sempre, te nas la primavera
Hi ha cors flotant sobre les aigües llises
Quan signa la fessor ta teva espallta 3
ta claror feta 4

Al cel uns meravella la sang teva
Quan is el foc que ha obrat amb tanta força
que tant s'omplen de part del cos
la remellor del vent aquest ravespre
singals amb l'angla

Al cel de teu pan fonsim fort
que jo pens si vens de fonsim
i vens a teu

Cosmica fues no s'obria d'elgat
Pliga't, oh mita, ^{compers} totum amb la victòria

T'ellegat amb nos propis a la terra alta
flor entre les dones

En un ^{que} redimix totes les vultres
Enivols ~~de~~ de quin precepte
a la part de ombres se'ns allarguen
tu i jo, ombra clara

Poble de carn de l'univers visible
Efo un moduric amb la flor de la fonsaria
L'amar es pas ocult que sosté de coscos
per sempre i sempre.

Enfo moduric ^{mit} la flor de la fonsaria
marc s'allures

GASELA

Quan et fixes als afairs i tantes tot el rostre
i al mirall hi preguntes pels mes negres veïnes,
i al mirall et contestes la boca i la mirada
per tal d'aconsejar-te

Quan a manats pentines la teua caballera
i amb uns tocs de carni t'accentues la boca,
Quan t'abrigues els ulls amb dues ratlles negres,
amb la gaseta.

Les teues mans obscures, com bullen en la pedra,
Desempenya el paper del metall, terra verda
Cert. El teu esperit es fica al maquillatge
com la lluna al reflex.

Ben cert, la vida humana es un conjunt d'estatues
La humanitat va i veu sota la terra nua
Un home i una dona s'assuen vera amb art
La divina parella

Dansa de la dona, atunyada de l'home,
La supressada dita. Sabies que així es l'home
que es vessa sobre nostre. Estem la mà contra ella
i escolla amb les orelles.

Mestissa maternal de dona veritable.

Un home i una dona s'amuren vera un arbre.

a l'origen dels dies, plantat sobre l'estepa

Mestissa maternal de dona veritable

po. l'home, tu la dona.

Mestissa maternal, de dona veritable.

Un home i una dona s'amuren vera un arbre.

a l'origen dels dies, plantat sobre l'estepa

po. l'HOME, tu LA DONA.

amb les bones herbes

Quan et fixes a vostre unió els ulls

S,

Sabias que po soc l'home, sabias que tu

Un home i una dona s'amuren vera un arbre.

a l'origen dels dies, plantat sobre l'estepa

Sabias que po soc l'home, sabias que tu ets la dona

En poe, la mosche inuua.

PASSE ARBRES TRADA

Passages la mirada i funzeixes de Navis
Sombrius i trinqués gel, tiv, dura i solitaria,
flor cançada d'ombra, Quins arbres assenyals
mestressa matutina!

L'alba es resol en dona, tocant les fulles últimes
de l'arbre gegantesc dels astres si la lluna.

Passiges la mirada i ^{si parlo} funzeixes de Navis.

Les dents, solida espuma.

D'aquest nivol que trona, no es un arbre celestí
que parla de siü Bengualze? Les coses al·lumina,
mestressa matutina, la tira vida estranya
a la llum de la lluna.

Però, en el mur de bosc que et torba i en tormenta,
rosa de feno admiró. L'ardel seva es la força.

Un gall puja a un castell, una gallina, al soure
que el mon sosté amb la copa.

Mestressa matutina a la llum de la lluna,
Arbre el sol, arbre el nivol, fruits de branques de astres.
Mar d'aire, ~~mar~~, mar de Naigua i mar de foc i sofre.

universal columna

Un tub de vermello, un tros de pasta negra.

Ben obscures les celles i la boca vermella.

Quan et pintes als ulls los traços, macullant-te,
la nit es filla teva.

No ofusquis la bellesa que et lumina l'ardència
a la paret de base que et torba i em turmenta.

mechessa matutina, morena com la pluja

Samunt les pedres juntes.

Pansa la mirada, untada per egipcies.

Ben obscures les celles ondulant sobre teix.

i pentinait tinent a les mans una poma.

mechessa matutina!

Passeges la mirada. ~~Amulaves~~ de llavis.
 Somnus i tranques gel. Pa. Soma i solitariis,
 Flor carregada d'ombra. Quins arbres assemblats,
 Mestressa matutina!

A L'aurora, la nit pretén Somnus encara
 En l'arbre gegantís. Sels astres i la Lluna.
 Passeges la mirada. ~~de~~ Amulaves de llavis.
 Les dents, solida esoma.

¿ aquest mirall que trobaré no és un arbre celeste
 Que parla el seu llenguatge? ~~Retornant a la platja,~~
 Mestressa matutina, la teua vida estranya
 A la llum de la Lluna.

Però en el mur.
 A la part de base que em torba i et turmenta
 Passa de ferro admiro. L'arrel seva és la torca.
 Torment roques i arbres ~~una~~ la sola planta única
 Que el món resté amb la copa.

Mestressa matutina a la llum de la Lluna.
 Arbre el sol. arbre els miralls, fruits de branques d'astres;
 Mar d'aigua, mar de l'aire i mar de foc i sope:

Universal columna:
 El vent desferma ratxes. Turbatón les onades.
 Aneu ~~amb maror~~ ~~venza~~ i ~~men~~ ~~venza~~
 Vida el vent, vida el mar, oh fluid mai dos per sempre!
 Els monta així que neixes si la teua ~~demora~~ ~~serena~~

Tal splendent que bufo.
 No ofusquis la bellesa que il·lumina l'ardorós,
 A la part de base que et torba i em turmenta,
 Mestressa matutina, ~~morena~~ com la pluja

Damunt les pedres juntes.

La terra que s'immanta per les seves
De solituds iníades. Devora si mis sovors
Moror de llum, maner com una nova polvor
Dents la llum nocturna
Dins la danor

Passeja la murada unida per Egiptis,
Ben obscures les celles ondulant sobre teies,
I pentina't t'enunt a les mans una pedra,
Mestres matubria.

Novembre de 1951

La cam se't va enfosquint, turo' que crema al vespre.
Obre els ulls de l'ocell. Tanco els llums de la roca.
Grimina, fructifica, habita meravelles,
Oh fusio' absoluta!

La llum que surt pels la llum
De solituds unides. Et comprendes ralt
S'establen vides creches fust
Videl et vent veti d'nost. I'ontalai la cost
Oh flua ma claf